

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 511/2020
23.06.2020. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Бате Цветковића, председника већа, Миролуба Томића, Јасмине Васовић, Биљане Синановић и Веска Крстајића, чланова већа, са саветником Ирином Ристић, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног Горана Шкорића, због кривичног дела неовлашћена производња и стављање у промет опојних дрога из члана 246. став 1. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног Горана Шкорића, адвоката Милутина Томовића, поднетом против правноснажних пресуда Вишег суда у Панчеву 1К 23/18 од 19.09.2019. године и Апелационог суда у Београду Кж1 1015/19 од 21.01.2020. године, у седници већа одржаној дана 23.06.2020. године, једногласно је донео

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснован захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног Горана Шкорића, адвоката Милутина Томовића, поднет против правноснажних пресуда Вишег суда у Панчеву 1К 23/18 од 19.09.2019. године и Апелационог суда у Београду Кж1 1015/19 од 21.01.2020. године, у односу на повреде закона из члана 438. став 1. тачка 9) и члана 439. тачка 3) Законика о кривичном поступку у вези члана 246. став 5. Кривичног законика, док се у преосталом делу захтев за заштиту законитости одбацује као недозвољен.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Панчеву 1К 23/18 од 19.09.2019. године окривљени Горан Шкорић, оглашен је кривим због извршења кривичног дела неовлашћена производња и стављање у промет опојних дрога из члана 246. став 1. КЗ и осуђен на казну затвора у трајању од 3 године, у коју му је урачунато и време проведено у задржавању од 01.12.2017. године до 03.12.2017. године. На основу члана 246. став 7. КЗ у вези члана 87. КЗ према окривљеном Горан Шкорић изречена је мера безбедности одузимања предмета, ближе опредељених у изреци и одлучено, на основу члана 276. став 4. ЗКП, да се одузети предмети по правноснажности пресуде униште. На основу члана 151. ЗКП окривљеном Горану Шкорићу враћени су привремено одузети предмети ближе опредељени у изреци. Истом пресудом окривљени Горан Шкорић је обавезан да накнади трошкове кривичног поступка, с тим што ће о њиховој висини, када се прибаве подаци, посебним решењем одлучити председник већа.

Пресудом Апелационог суда у Београду Кж1 1015/19 од 21.01.2020. године одбијене су као неосноване жалбе Вишег јавног тужиоца у Панчеву и браниоца окривљеног Горана Шкорића и пресуда Вишег суда у Панчеву 1К 23/18 од 19.09.2019. године потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда, бранилац окривљеног Горана Шкорића, адвокат Милутин Томовић поднео је захтев за заштиту законитости због битних повреда одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 9) ЗКП и члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП, као и повреде кривичног закона из члана 439. тачка 3) ЗКП, са предлогом да Врховни касациони суд укине побијане пресуде и предмет врати првостепеном суду на поновно суђење или исте преиначи тако што ће окривљеног ослободити од казне или му изрећи знатно блажу казну од оне која му је изречена.

Након што је примерак захтева за заштиту законитости, у смислу члана 488. став 1. ЗКП, доставио Републичком јавном тужиоцу, Врховни касациони суд је одржао седницу већа о којој, у смислу члана 488. став 2. ЗКП, није обавестио јавног тужиоца и браниоца, јер веће није нашло да би њихово присуство седници било од значаја за доношење одлуке.

На седници већа, Врховни касациони суд је размотрио списе предмета са пресудама против којих је захтев за заштиту законитости поднет, па је по оцени навода у захтеву, нашао:

Захтев за заштиту законитости је неоснован у односу на повреду закона из члана 438. став 1. тачка 9) ЗКП и члана 439. тачка 3) ЗКП у вези члана 246. став 5. КЗ, док је у преосталом делу захтев недозвољен.

Бранилац окривљеног у захтеву наводи да је побијаним пресудама учињена битна повреда одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 9) ЗКП, обзиром да је суд окривљеног огласио кривим за кривично дело из члана 246. став 1. КЗ, јер је дана 17.11.2017. године поклатио АА опојну дрогу марихуану у количини од 1,30 грама нето масе, чиме је суд извршио измену оптужног акта, којим Виши јавни тужилац у Панчеву окривљеног терети да је АА наведеног дана продао опојну дрогу марихуану у количини од 6,68 грама нето масе. По ставу одбране, на овај начин првостепени суд је прекорачио оптужбу, јер је повредио објективни идентитет између оптужбе и пресуде, тако што је суд у изреци пресуде изменио чињенични опис догађаја како га је дала оптужба и то посебно тако што је изменио радњу извршења, чиме је поступио супротно одредби члана 420. став 1. ЗКП.

По оцени Врховног касационог суда, неосновано бранилац окривљеног у поднетом захтеву указује на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 9) ЗКП.

Околности наведене у предметном захтеву одбрана окривљеног изнела је и у жалби изјављеној против првостепене пресуде, а другостепени суд је нашао да су ти жалбени наводи неосновани и стим у вези у образложењу пресуде на страни два, став девет и страни три став један дао довољне и јасне разлоге, које Врховни касациони суд прихвата и, у смислу одредбе члана 491. став 2. ЗКП, на те разлоге упућује.

Поред наведеног, поднетим захтевом браниоца окривљеног, адвоката Милутина Томовића указује се и на повреду кривичног закона из члана 439. тачка 3) ЗКП у вези члана 246. став 5. КЗ, наводима да су првостепени и другостепени суд погрешно применили кривични закон, јер су пропустили да примене одредбу члана 246. став 5. Кривичног законика (важио у време извршења кривичног дела), обзиром да је суд био дужан да утврди чињенице, од којих зависи примена одредбе члана 246. став 5. КЗ. По ставу одбране, окривљени је у својој изјави дао довољно информација да полиција може оперативним путем да утврди о којим лицима се ради, односно ко су лица од којих је окривљени набавио дрогу.

Врховни касациони суд изнете наводе браниоца окривљеног оцењује као неосноване, а ово из следећих разлога:

Одредбом члана 246. став 5. КЗ, који је важио у време извршења кривичног дела прописано је да учинилац дела из става 1. до 4. члана 246. КЗ, који открије од кога набавља опојну дрогу може се ослободити од казне.

Имајући у виду цитирану одредбу Кривичног законика, на коју се и бранилац позива у свом захтеву за заштиту законитости, произилази да је примена исте, само могућност која је пружена суду да у одређеним ситуацијама тако поступи, уколико су испуњени услови за примену исте али не и обавеза којом се налаже суду да у сваком случају примени одредбу члана 246. став 5. КЗ, односно да окривљеног- учиниоца дела из става 1. до 4. члана 246. КЗ, који је открио од кога набавља опојну дрогу увек ослободи од казне.

Сходно изнетом, неосновани су наводи захтева за заштиту законитости у односу на повреду закона из члана 439. тачка 3) ЗКП у вези члана 246. став 5. КЗ.

У преосталом делу захтев за заштиту законитости је недозвољен.

Одредбом члана 485. став 1. тачка 1) ЗКП, прописано је да се захтев за заштиту законитости може поднети ако је правноснажном одлуком или одлуком у поступку који је претходио њеном доношењу повређен закон, а ставом 4. наведеног члана предвиђени су услови под којима окривљени преко свог браниоца може поднети захтев за заштиту законитости, а то је учињено таксативним набрајањем повреда закона које могу бити учињене у поступку пред првостепеним и жалбеним судом – члан 74, члан 438. став 1. тачка 1) и 4) и тачка 7) до 10) и став 2. тачка 1), члан 439. тачка 1) до 3) и члан 441. став 3. и 4. ЗКП.

Бранилац окривљеног као разлог подношења захтева за заштиту законитости истиче битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП, те као као незаконите доказе означава потврде о привремено одузетим предметима од АА. Наведена повреда је законом дозвољен разлог за подношење овог ванредног правног лека, од стране окривљеног преко браниоца. Међутим, образлажући наведену повреду бранилац окривљеног не оспорава доказе ни по начину прибављања ни по форми, већ оспорава њихов кредибилитет као доказа, односно не оспорава њихову законитост, обзиром да наводи да постоји разлика у тежини у предметима који су одузети од АА са узорцима за које се тврди да су одузети од истог лица. На описани начин, по ставу Врховног касационог суда, бранилац окривљеног само формално оспорава повреду из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП, а у суштини оспорава погрешно и

непотпуно утврђено чињенично стање, односно указује на повреду закона из члана 440. ЗКП. У преосталом делу, образлажући битну повреду одредбе кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП, бранилац опет указује на погрешно и непотпуно утврђено чињенично стање, наводима да су сведоци који су првобитно били саслушани као саокривљени очигледно због страха да ће бити задржани у притвору морали да понове своје изјаве које су дали у полицији, да је вршен притисак у ПС Вршац на њих да дају изјаве какве је полиција хтела да дају. Такође, бранилац наводи и исказ сведока ББ, која је изјавила да су јој у полицији рекли да се лица од кога је купила опојну дрогу зове Горан Шкорић, па је она из тих разлога рекла да је дрогу купила од овде окривљеног, иако није ни видела добро лице од кога је исту купила, а окривљеног у суду није препознала.

Међутим, чињенично стање утврђено у правноснажној пресуди, сходно одредбама члана 485. ЗКП није предмет разматрања од стране Врховног касационог суда у поступку по захтеву за заштиту законитости, дакле, недозвољен разлог, у смислу одредбе члана 485. став 4. ЗКП за подношење овог ванредног правног лека од стране окривљеног преко браниоца, због чега је Врховни касациони суд, захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног Горана Шкорића у напред наведеном делу оценио као недозвољен.

Из изнетих разлога, Врховни касациони суд је на основу одредбе члана 491. и члана 487. став 1. тачка 2) у вези члана 485. став 4. ЗКП, донео одлуку као у изреци ове пресуде.

**Записничар-саветник,
Ирина Ристић, с.р.**

**Председник већа-судија,
Бата Цветковић, с.р,**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић